

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ BEST SELLER «ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΑΝΤΕΛΑ»
ΚΑΙ «ΤΑ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ ΜΟΥ»

Οι ΜΟΙΡΕΣ
της
ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑΣ
ΜΑΡΙΑ ΓΑΒΡΙΕΛΑΤΟΥ

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Οι μοίρες της αστροφεγγιάς
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Γαβριελάτου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Μαρία Γαβριελάτου
Copyright © 2024 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-56-0

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Μαρία Γαβριελάτου

ΟΙ ΜΟΙΡΕΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑΣ

Εκδόσεις Έξη

Αμπελόκηποι, Αθήνα, Δεκέμβριος 1949

Το ξημέρωμα βρήκε το μεγάλο καμιόνι να στρίβει στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας. Μακρύ το ταξίδι μες στη νύχτα και δύσκολο. Το βαρύ όχημα αγκομαχούσε σε όλη τη διαδρομή, το ίδιο και οι ψυχές που κουβαλούσε στα σπλάχνα του. Ψυχές στοιβαγμένες, που μοιράστηκαν μισό πήχνη κουβέρτα όλη κι όλη, κουβαλώντας τον σταυρό της αμαρτίας στους ώμους τους για διαφορετικούς λόγους η καθεμιά.

Το καμιόνι σταμάτησε και ο οδηγός περίμενε να του ανοίξουν τη μεγάλη σιδερένια πόρτα. Ο φύλακας βγήκε βαρυστημένος από το ξύλινο φυλάκιό του, χαιρέτησε τον οδηγό -γνωρίμο πρόσωπο για εκείνον- και μ' ένα νεύμα τού έδωσε το ελεύθερο να συνεχίσει. Λίγη ώρα μετά, ο χωροφύλακας που ήταν συνοδηγός, άνοιξε την πόρτα του οχήματος τρίβοντας τα χέρια του από το κρύο. Προχώρησε μερικά βήματα και πριν χτυπήσει το κουδούνι της εξωτερικής πόρτας του κτιρίου, εκείνη άνοιξε και ξεπρόβαλε μπροστά του μια γυναίκα με αυστηρό ύφος.

«Καλημέρα. Χρόνια πολλά, καλή χρονιά να έχουμε, τις φέραμε», ανακοίνωσε με μια ανάσα και της έδωσε έναν φάκελο.

Εκείνη τον άνοιξε και δίχως να πει τίποτα, του έκανε νόημα να κατεβάσουν τις γυναίκες από το καμiónι.

Ο χωροφύλακας ξέδεσε τα λουριά από την τέντα της καρότσας και βοήθησε τον συνάδερφό του, που είχε πιαστεί κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, να κατέβει.

«Άντε, να παραδώσουμε τις πουτάνες να ψυχάσουμε! Μου ήρθε να τις σκοτώσω! Τόσες ώρες ταξίδι και οι μισές έκλαιγαν σαν μυξοπαρθένες και οι άλλες με κοιτούσαν στραβά, λες κι εγώ έφταιγα για την κατάντια τους!» παραπονέθηκε εκνευρισμένος.

«Σουτ, μην μιλάς έτσι, άνθρωποι είναι, σκέψου πως οι περισσότερες έχουν ηλικία ίδια με την κόρη σου, για φαντάσου να ήταν εκείνη στη θέση τους;»

«Σιγά η Μορφούλα μου μη γίνει τσουλί σαν και δαύτες! Και λίγα τα λόγια σου για τη θυγατέρα μου!» του αντιγύρισε με θυμό και μάτια που έβγαζαν σπίθες.

Ο πρώτος χωροφύλακας δεν συνέχισε τη συζήτηση, άλλωστε δεν είχε και νόημα. Ήξερε πολύ καλά τον χαρακτήρα του συναδέρφου του όλα αυτά τα χρόνια που υπηρετούσαν μαζί στο Σώμα. Για εκείνον δεν υπήρχε κανένα ελαφρυντικό, κανένα έλεος για όσους επιδείκνυαν παραβατική συμπεριφορά, δεν τον ενδιέφεραν οι άσχημες συνθήκες που μπορεί να τους οδήγησαν σε αυτόν τον δρόμο, ούτε το γεγονός ότι μπορεί να μην είχαν άλλη επιλογή. Τους έβαζε όλους σ' ένα τσουβάλι και τους αντιμετώπιζε σαν μιάσματα επικίνδυνα, που σκοπό τους είχαν, όπως έλεγε, να μολύνουν την κοινωνία. Δεν ξεχώριζε τους ανθρώπους, για εκείνον όποιος πέρναγε την πόρτα της Χωροφυλακής ήταν ένα απόβρασμα που δεν του άξιζε κανένα έλεος.

Άρχισαν να κατεβάζουν τις γυναίκες μία-μία. Η χλωμάδα που είχε απλωθεί στα πρόσωπά τους από την τλαιπωρία και το κρύο, τις έκανε να μοιάζουν με ζωντανές νεκρές. Η γυναίκα-φύλακας φώναζε την καθεμιά με το όνομα και το επίθετό της και με το δάχτυλό της τής έδειχνε πού να σταθεί. Κι εκείνες υπάκουαν σαν υπνωτισμένες, με μάτια κουρασμένα, με χέρια βαριά, που με το ζόρι κρατούσαν το μπογαλάκι με τα λιγοστά υπάρχοντά τους. Τι υπάρχοντα δηλαδή, λίγα ρούχα, λίγα εσώρουχα, κάποιο μικρό αναμνηστικό ή μια ξεθωριασμένη φωτογραφία αγαπημένου προσώπου, κάτι που θα τις βοηθούσε να αντέξουν τις μέρες, τους μήνες ή και τα χρόνια που θα έμεναν εκεί, και θα τους θύμιζε πως κάποτε είχαν μια ζωή εκεί έξω και πως μια στιγμή ήταν αρκετή για να γκρεμιστεί ο κόσμος τους και να κομματιαστούν τα όνειρά τους! Δέκα γυναίκες από διαφορετικά μέρη της Ελλάδας, με διαφορετικά κρίματα η καθεμιά στην πλάτη της.

Η δεκάδα συμπληρώθηκε με τη Δάφνη Πετρίδου, ετών δεκαεφτά. Ήταν η τελευταία που βγήκε από το καμiónι. Τη στιγμή που κατέβαινε το μικρό βοηθητικό σκαλοπάτι του οχήματος, στραβοπάτησε, γιατί τα μάτια της θόλωσαν από τα δάκρυα. Άκουσε το όνομά της, μπήκε στη σειρά και ακολουθώντας τις άλλες γυναίκες, προχώρησε και εκείνη για να μπει στο κτίριο. Λίγο πριν περάσει τη μεγάλη πόρτα, σήκωσε ψηλά το βλέμμα της και είδε την πινακίδα να αναγράφει με μεγάλα κεφαλαία γράμματα: «ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΟΝ-ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΘΗΛΕΩΝ». Μόλις άκουσε την τεράστια πόρτα να κλείνει με θόρυβο πίσω της και τη

γυναίκα-φύλακα να την κλειδώνει, έκλεισε τα μάτια της, έσφιξε τα δόντια της και ψέλλισε με τρεμάμενη φωνή:

«Όχι, Θεέ μου! Βοήθησέ με να βγω σύντομα από 'δώ μέσα και δώσε μου τη δύναμη ν' άντέξω μέχρι εκείνη τη στιγμή!»

Η διευθύντρια του ιδρύματος βγήκε από το γραφείο της και χωρίς να πει λέξη άρχισε να κοιτάζει από πάνω έως κάτω τις νεοφερμένες. Ύφος αυστηρό, βλέμμα βλοσυρό, μάτια που έδειχναν την απέχθειά της. Όλα αυτά ταίριαζαν απόλυτα με το εξωτερικό παρουσιαστικό και τη θέση της εκεί μέσα. Σωφρονιστήριο το έλεγαν, όμως ήταν κολαστήριο, ένα κολαστήριο ψυχών, που κάποιοι νόμιζαν πως ο σωφρονισμός επιτυγχάνεται με στερήσεις, τιμωρία, ζύλο, πείνα, απομόνωση και καταπάτηση κάθε ανθρώπινου δικαιώματος. Αφού απαρίθμησε τους κανόνες του ιδρύματος, έδωσε εντολή στη φύλακα να προχωρήσει με τις τυπικές διαδικασίες, όπως τον έλεγχο των αντικειμένων που είχαν μαζί τους οι τρόφιμοι, την ιατρική εξέταση και τελευταία την ολιγόλεπτη επίσκεψη της καθεμιάς στο γραφείο της διευθύντριας.

Η Δάφνη, σχεδόν εξαντλημένη και με τάση για εμετό, περίμενε τη σειρά της έξω από το εξεταστήριο. Λίγα λεπτά μετά, μια κοντόχοντρη συμπαθητική γυναίκα ήρθε στο ιατρείο.

«Τι έγινε, κυρία Ελένη, πού είναι ο γιατρός; Άργησε σήμερα!» της είπε η φύλακας.

«Ο γιατρός δεν θα έρθει σήμερα και ίσως ούτε τις επόμενες ημέρες, αρρώστησε με πνευμονία την πα-

ραμονή των Χριστουγέννων και μου ζήτησε να έρθω εγώ στη θέση του».

Έτσι γινόταν κάθε φορά που ο γιατρός αρρώσταινε ή έλειπε ταξίδι, αναλάμβανε εκείνη τα τυπικά, όπως την αιμοληψία και τον γυναικολογικό έλεγχο των κρατουμένων. Η Ελένη Γαρουφάλου ήταν μαμή στο επάγγελμα, από μικρό κορίτσι έμαθε τη δουλειά από τη μάνα της στο χωριό που γεννήθηκε. Μεγαλώνοντας όμως, έχοντας ως όνειρο να γίνει μαία, έφυγε και ήρθε στην Αθήνα. Γράφτηκε στη Σχολή Μαιών «Βιργινία Σκυλίτση», που ίδρυσε η Έλενα Βενιζέλου στον χώρο του μαιευτηρίου «Μαρίκα Ηλιάδη», και μετά το πέρας των σπουδών της, επειδή η βαθμολογία της ήταν άριστη, το μαιευτήριο την κράτησε στο δυναμικό του. Ωστόσο, της ερχόταν πολύ βαρύ το γεγονός ότι τα τελευταία δύο χρόνια έπρεπε να αντικαθιστά έστω και για λίγο τον γιατρό του ιδρύματος, του οποίου ήταν το δεξί του χέρι στο μαιευτήριο.

Όμως η Ελένη ήταν πονόψυχη, δεν έφερνε γενικά αντιρρήσεις και δεν έκανε παράπονα για τις τρόφιμους του ιδρύματος, οι οποίες τη στιγμή της εξέτασης επιδείκνυαν πολλές φορές βίαιη συμπεριφορά. Πόσα και πόσα δεν είχαν δει τα μάτια της, γυναίκες ανήλικες που ηθελημένα ή άθελά τους παραβίασαν τους νόμους, έχοντας όμως ως τεράστιο ελαφρυντικό την ηλικία τους. Κορίτσια ανήλικα που τα περισσότερα πετάχτηκαν σαν τα σκυλιά από την ίδια τους την οικογένεια για διάφορους λόγους, που βρέθηκαν σε δρόμους και μονοπάτια βρώμικα. Βέβαια, υπήρχαν και άλλες κοπέλες, που ήταν επιρρεπείς και περπάτησαν

στα μονοπάτια της διαφθοράς ηθελημένα και με πλήρη επίγνωση των συνεπειών ενός τέτοιου βίου.

Η Ελένη και αυτό το κρύο πρωινό, θα έκανε για ακόμα μία φορά τη δουλειά της με ανθρωπιά, αυτό σκέφτηκε και άνοιξε με τα κλειδιά της την πόρτα του ιατρείου, καλώντας με μια ζεστή ματιά την πρώτη νεοφερμένη τρόφιμο να μπει μέσα. Και τι δεν κατέγραψε το μολύβι της στον φάκελο της καθεμιάς και στις αναφορές που θα έδινε στη διευθύντρια και στον γιατρό. Πόσο καρδιοχτύπι άκουσε με το στηθοσκόπιο στην τυπική εξέταση που τους έκανε, πόσες καρδιές ένιωσε να χτυπούν ξεψυχισμένα μέσα στα γυναικεία νεανικά κορμιά! Καρδιές που πάλευαν με τον φόβο, με τον θυμό, μα και καρδιές παραιτημένες από τη ζωή.

Κουρασμένη, πιο πολύ ψυχικά παρά σωματικά, φώναξε την τελευταία τρόφιμο, που δεν ήταν άλλη από τη Δάφνη. Το κορίτσι μπήκε μέσα με βαριά βήματα. Η μαία τής έπιασε τρυφερά το χέρι.

«Μην φοβάσαι», της είπε.

Άρχισε να της παίρνει το ιστορικό, μετά την εξέτασε σε μάτια, μύτη, στόμα, δόντια, ψηλάφισε τους αδένες στον λαιμό της και αφού της πήρε αίμα, της ζήτησε να γδυθεί και να ανέβει στη γυναικολογική καρέκλα. Η Δάφνη τη στιγμή εκείνη ξέσπασε σε λυγμούς. Η γυναίκα την πλησίασε και προσπάθησε να την ηρεμήσει. Πώς να ηρεμήσει, όμως, μια ψυχή πληγωμένη και κατακρεουργημένη; Με υπομονή κατάφερε να της ανοίξει τα πόδια και πριν ανακαλύψει πως η Δάφνη ήταν έγκυος, το ίδιο το κορίτσι της το μαρτύρησε κλαίγοντας. Η Ελένη της κατέβασε τα πό-

δια από τις πιάστρες, τη σήκωσε από την καρέκλα και της πρόσφερε ένα ποτήρι νερό.

«Ξέρεις τι θα γίνει έτσι και μάθουν πως είσαι έγκυρος, έτσι δεν είναι;» της είπε. «Κι εγώ, παιδί μου, δεν μπορώ να το αποκρύψω, πρέπει να το αναφέρω, γιατί και να κάνω πως δεν το διέγνωσα, όταν γυρίσει ο γιατρός, θα το ανακαλύψει εκείνος».

Η Δάφνη έπεσε στα πόδια της, την παρακάλεσε να μην μιλήσει, ήξερε, είχε ακούσει πως η εγκυμοσύνη μπορεί να την επιβάρυνε με παραπάνω χρόνια ποινής και αυτό δεν θα το άντεχε. Πέρασε πολλά μέσα σε μια νύχτα, μέσα σε μια στιγμή που της στοίχισε το μαρτύριο που έμοιαζε με αιωνιότητα. Η Ελένη φάνηκε να δείχνει κατανόηση. Έτσι, μέσα σε αναφιλητά, δάκρυα που πέτρωσαν τα μάτια και ψιθύρους, σφραγίστηκε η μυστική συμφωνία των δύο γυναικών και η Δάφνη βγήκε από το ιατρείο.

Η μαία κλείδωσε το γραφείο κρατώντας με το ένα χέρι ένα ξύλινο κασελάκι όπου μέσα είχε τις αιμοληψίες των κρατουμένων και με το άλλο τους ιατρικούς φακέλους. Μπήκε στο γραφείο της διευθύντριας, της έδωσε την αναφορά, οδηγίες με τη φαρμακευτική αγωγή για τρεις κρατούμενες που διαπίστωσε πως πάσχουν από σύφιλη στο πρώτο στάδιο, της ζήτησε να προμηθευτεί άμεσα περισσότερη πενικιλίνη για τη θεραπεία τους, χαιρέτησε και έφυγε. Βγαίνοντας, κοίταξε τις τροφίμους που περίμεναν τα υπόλοιπα διαδικαστικά για να οδηγηθούν στους θαλάμους τους και πριν καλά-καλά φτάσει στον διάδρομο, άκουσε τη διευθύντρια να φωνάζει με άγριο ύφος τα ονόματα των

τριών γυναικών που έπασχαν από σύφιλη. Στα μισά του προαυλίου άκουσε τα ουρλιαχτά τους. Ήξερε, το είχε ξαναζήσει το σκηνικό, η διευθύντρια με το γκλοπι τιμωρούσε τις γυναίκες αυτές. Γυναίκες στο σώμα, μα στην ηλικία δεν είχαν αγγίξει καν τα δεκαοκτώ, αλλά για τη διευθύντρια ήταν απλά τρεις πόρνες που πουλούσαν το κορμί τους. Το γιατί και το πώς, όμως, έφτασαν σε αυτό το σημείο δεν ενδιέφερε κανέναν, σημασία είχε μόνο η πράξη και τίποτα άλλο.

Η Ελένη βγήκε από το ίδρυμα τρέχοντας, στα αυτιά της ηκούσαν ακόμα τα ουρλιαχτά τους, ουρλιαχτά που ακούγονταν κατά διαστήματα μέχρι το μαιευτήριο, μιας και το χώριζε από το κολαστήριο, όπως το αποκαλούσε, ένας δρόμος. Πήγε στο υπόγειο που ήταν το μικροβιολογικό, φώναξε τη μικροβιολόγο βάρδιας, αλλά δεν πήρε απόκριση. Με την καρδιά της να χτυπάει δυνατά από την αγωνία, πήρε ένα έντυπο από αυτά που συμπλήρωναν οι μικροβιολόγοι τα αποτελέσματα των εξετάσεων, έβαλε μια υπογραφή, πάτησε και τη σφραγίδα του μαιευτηρίου, το δίπλωσε και το έβαλε στην τσέπη της. Κόντεψε να λιποθυμήσει, όταν είδε τη μικροβιολόγο να μπαίνει μέσα, αλλά προσπάθησε να κρατήσει την ψυχραιμία της. Της άφησε τα δείγματα. Δεν ήταν όμως δέκα, αλλά εννιά. Το δείγμα της Δάφνης το είχε ήδη βάλει στην τσέπη της. Φεύγοντας ζήτησε από τη μικροβιολόγο να παραδώσει μόνο σε εκείνη τα αποτελέσματα των εξετάσεων των κρατουμένων, λέγοντας ψέματα πως ήταν εντολή του γιατρού. Έπειτα, ανέβηκε στον όροφο που ήταν το γραφείο του γιατρού και άδειασε στη μικρή γούρνα το

μπουκαλάκι με το δείγμα αίματος της Δάφνης. Κάθισε με ηρεμία στο γραφείο και ξεκίνησε να γράφει τα άριστα αποτελέσματα των αιματολογικών εξετάσεων της κρατούμενης Δάφνης Πετρίδου.

ΟΙ ΜΟΙΡΕΣ της ΑΣΤΡΟΦΕΓΓΙΑΣ

Τα μάτια της Δάφνης βούρκωσαν, μόλις αντίκρισε την τεράστια πινακίδα του κτιρίου. Μέχρι να αποκαλυφθεί η αλήθεια, το αναμορφωτήριο θα ήταν η φυλακή της. Τι ήταν χειρότερο δεν ήξερε. Ότι δεν την πίστεψε κανείς ή εκείνος. Εκείνος που είχε αγαπήσει βαθιά και που πίστεψε ότι θα τη γλύτωνε από τη μαρτυρική ζωή που πέρναγε κοντά στη θεία της, από όταν σκοτώθηκαν οι γονείς της.

Την ίδια στιγμή, ο Δημοσθένης μέσα από τις στρατιωτικές φυλακές παρακαλούσε τον Θεό να σωθεί για να μπορέσει να δει τη Δάφνη στο απόσπασμα. Τη γυναίκα που λάτρεψε και τον πρόδωσε με τον χειρότερο τρόπο.

Μία σκευωρία που οδήγησε σε ένα άσβεστο μίσος. Από την Καρύταινα στην Αμερική και από την Αθήνα στην Κωνσταντινούπολη. Δύο ψυχές σε παράλληλους δρόμους ζωής, γεμάτους απώλειες και πόνο, λες και κάποιος ήθελε να τις τιμωρήσει, γιατί δεν πίστεψαν στη δύναμη της αγάπης τους.

Όμως, η ελπίδα υπάρχει στον δρόμο του καθενός, όσο δύσκολος και αν είναι, γιατί η μοίρα δοκιμάζει, καταδικάζει, μα σαν έρθει η ώρα, αποδίδει δικαιοσύνη.

ΕΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0085
ISBN 978-618-5713-56-0

9 786185 713560